tror, at det vilde være meget farligt at indrømme for Enhver, der passerede en Vei, at løse tøirede Kreaturer, som han mødte paa Veien. Hele Kreaturdrifter, som man møder paa Veien, ere nemlig meget mindre generende, idet man sædvanlig med Sindighed kan arbeide sig igjennem dem med Heste og Vogn, end saadant et enkelt Dyr, der slæber et løst Tøir efter sig, og som slaar Mennesker og Heste om Hoved og Ben med det. Udvalget maa altsaa bestemt fraraade, at man skal kunne løse de tøirede Kreaturer, og, hvis jeg ikke var aandsfraværende før et Dieblik, saa tror jeg ogsaa, at den høitærede Minister udtalte sig imod det nævnte Forslag. (Indenrigsministeren: Jeg holder ikke af det!). Med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 10, 11 og 12 stiller Udvalget sig, hvis jeg ikke har misforstaaet den høitærede Minister, ligesom han. Udslettelsen af Ordet „Skadeserstatning" i Ændringsforslaget under Nr. 28 anser Udvalget for en Forbedring, idet den, hvis Dyr tilfældigvis er kommet ind paa Veien, dog ikke bør slippe for Skadeserstatning. Men iøvrigt er Udvalgets Stilling saaledes, som det før meget korrekt blev betegnet af det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Rasmussen), nemlig at det har overvundet de Betænkeligheder, som Flere af det oprindelig havde ved at gaa ind paa Forslaget under Nr. 28, men at dette paa den anden Side dog heller ikke maa udvides det Allerringeste, og navnlig da ikke saaledes, at den Fordring opgives, at Dyrene skulle være under behørig Bevogtning, ligesaalidt som Udvalget kan tiltræde Underændringsforslaget under Nr. 12. Med Hensyn til Underændringsforslaget under Nr. 13 tror jeg allerede tidligere at have bemærket, at Udvalget gaar ind paa den Anskuelse, der har ledet til, at det blev stillet.

Jeg kan dernæst ikke undlade et Dieblik at vende tilbage til det ulykkelige Ord „forsætlig", idet jeg nemlig ikke ser rettere, end at det herved dreier sig om et temmelig vigtigt Spørgsmaal. Det glæder mig, at min ærede Kollega i Udvalget her skraas overfor (Rasmussen) har været tilfreds med min Udvikling i saa Henseende. Da jeg før havde Ordet, faldt mit Øie paa en Paragraph af den almindelige Straffelov, der passede paa dette Forhold; men der er dog endnu en Paragraph i samme, som det senere er faldet mig ind passer endnu meget bedre paa samme, nemlig § 294, hvis Begyndelse lyder saaledes: „Den, som forsætlig bortagter, ødelægger eller beskadiger offentlige Monumenter eller Ting, som ere bestemte til almindelig Nytte, saasom Træplantninger, Hegn, Lygter til Gaders og Veies Belysning, osv.". Der staar ligeledes „fortsætlig", og det er dog saa at sige det samme Tilfælde, som der er Tale om, nemlig om Hegn, medens her er Tale om Veie.

Saameget jeg end kunde ønske ikke at opponere imod det Ændringsforslag under Nr. 23, hvis Tanke er saa smuk, saa kan jeg dog ikke Andet, fordi jeg er vis paa, at det i Udførelsen vilde stille sig ganske anderledes, end dets Forsvarere have tænkt sig. Der er imidlertid allerede sagt saa Meget om det, at jeg kan fritage mig for atgaa nærmere ind derpaa. Jeg skal derfor kun fremhæve, at det indeholder et Brud paa Veifreden, at de deri omhandlede Dyr skulle have Lov til at gaa og græsse nede i Grøfterne. Forsaavidt det derhos blev sagt, at det var ikke saa farligt, saa tror jeg dog netop, at Dyr, som saaledes gaa halvt skjulte nede i Grøften, saa at Hestene ikke rigtig kunne se, hvad det er, ere meget farligere for de Veifarende end selve de Dyr, der gaa løse oppe paa Veien.

Jeg kan ikke undlade at forlænge Debaten endnu et lille Dieblik for at besvare et Par Bemærkninger, som min ærede Gjenbo fra 3die Kreds (Tobiesen) har rettet til mig. — Hans ene Bemærkning angik § 7, men han var med Hensyn til det Punkt aldeles paa Afveie. Jeg sagde før, og jeg veed meget bestemt, at jeg sagde tydelig, at jeg vilde lade det Spørgsmaal ligge, om den nævnte Paragraph snarest kan misbruges til Chikaneri og deslige Misbrug paa den ene eller paa den anden Maade, eftersom Behandlingsmaaden bliver offentlig eller privat Politisag, idet der kunde diskuteres derom i det Uendelige uden noget Resultat. Derimod fremhævede jeg, at det var aldeles i Strid med almindelige Regler at behandle Forseelsen efter § 7 som en offentlig Politiforseelse. Hvis ikke saa var, saa kunde jeg